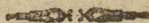

жоването; можеше ти нему да повѣри тѣгата си и безпокойството си за Аппида.

О любовь! има едно блаженство косто различава светостта и пристойността на узытъ ти отъ престѣпността и незаконіето на узытъ на нечистата любовь. Само на законно обичаното лице довѣривама домашнытъ си грижи. Страсть е онѣзи любовь която е лишена отъ таквызи непорочны узы, и въ нея невяждамы освѣнь или нѣкой невъздържккъ или нѣкой наложница, но когато любовьта е добродѣтельна, връскытъ ѝ съдържатъ сичко що е свето, сичко що е свещенно. Не на Елена, но на Андромаха въ устата тури божественный Омиръ патетическытъ тѣзи думы, на които истинното чувство многобройны въкове засвидѣтелствувахе доро до насъ.

«Екторе ты си за мене баща и за майчца мила.

«Ты и за братъ, еще ты ми си младъ и цвѣтнсть мой съложникъ

ГЛАВА 3.

Пиршество отъ древнята мода.

Между туй Салустій и Главкъ отивахъ полска къмъ Диомедовата къща. Салустій не бѣше лишень отъ много дарованія, ако и да бѣ пѣлень отъ противоположны навицы. Той бы былъ и пріятель дѣтеленъ и гражданинъ полезенъ, съ една дума гѣденъ мъжъ, ако не бѣ го развратило желаніето му да е философъ. Образованъ въ училища, въ които подражателныйтъ римскій духъ обожаваше и най послѣдната сѣнка на грѣцката мъдрость, той бѣ порасялъ въ ученіето на послѣднытъ Епикурейцы които развратихъ простытъ аксіомы на учителя си. Предаденъ цѣлъ на наслажденіята той помисли че най блаженъ мъдрецъ е онзи който живѣе весело. При сичко туй той бѣше ученъ, благоушенъ и духовитъ и мъжеството му да сповѣда простодушно погрѣшкытъ си може да са съете добродѣтель срѣщо крайныя развратъ на Клодія и срѣщо женственната изнѣженность на Лепида. Заради туй Главкъ глѣдаше на него като на по добъръ отъ другытъ си пріатели, а Салустій, като оцѣняваше благороднытъ преимущества на аеніянина, обичаше го почти колкото единъ студень какъ отъ муруна, колкото една чаша превъсходно фалерско вино.

— Нека старѣе колкото ще Диомедъ, благоуханіето на бѣчевытъ